

престанахъ да се противя. Бѣлитѣ се възползуваха отъ това и свързаха и ржцетѣ и краката ми. Шибнаха ме още веднажъ съ камшика, а преводачътъ ми каза:

— Е, миряса ли? Не искаше да слушашъ, вижъ какъ постъпваме съ непокорнитѣ . . .

Свързаха ме заедно съ другитѣ нещастници, продадени като мене. Началникътъ заповѣда да ни заведа на брѣга и съ лодка, да ни откаратъ на кораба. Тъкмо щѣхме да излизаме, една негърка съ силенъ плачъ се втурна въ палатката. Това бѣше майка ми. Тя се хвърли къмъ мене съ сърдцераздирателенъ викъ:

— Замба, горкиятъ ми Замба! Нима наистина баща ти те продаде? . . .

Тя ме прегръщаше, цѣлуваше и обливаше съ сълзи. Съ слабитѣ си ржце се мъчеше да скжса оковитѣ и вжжетата. И азъ плачехъ и я милвахъ. Бѣлитѣ бѣха тъй смаяни отъ втурването на майка ми, че нѣколко минути стояха на мѣстата си като замръзнали. После пакъ зафучаха камшицитѣ и преводачътъ завика ядосано:

— Коя е тази жена, дето реве тукъ?! Ако бѣше по-млада, бихъ я взелъ на кораба съ другитѣ, но защо ми е бабичка! Кой ще я купи! Хайде, по-бързо, — прибави той, обръщайки се къмъ другитѣ. — Понагостете го още единъ два пжти съ камшика — и на пжтъ!

Нѣколко удари се струпаха на мене и на майка ми, защото все още стояхме прегърнати. Единъ отъ бѣлитѣ хвана майка ми, другъ дръпна мене и ни раздѣлиха. Майка ми, полуобезумѣла отъ скръбъ и отъ ядъ, викаше, хапѣше се и се биеше съ всички сили, Нищо не помогна, и мене съ другаритѣ по нещастие. ни откараха.